

ceptare promissum is non possit; prout deducit *Dn. Pufend.* Ill. 6. 10. & 12. Jam vi intentata à latrone ad jurandum inducti neque Deo promittimus, neque dicimus, in honorem & gloriam divini nominis latroni dabimus. Quod si tamen tale quoque Jusjurandum habere vim voti quis putaverit, cum votum non stringat, nisi præsumatur acceptari, unde constabit, Deo probari, ut innocens se bonis suis spoliet, & illa in impium nebulonem conferat, ne ille gratis sceleratus fuerit. Ne vero Numinis honor deinceps minoris sit apud latronem ejusmodi juramento neglecto, non videtur metuendum; cum is ipso vitæ genere satis ostendat, quanti Deum faciat, *D. Pufendorff* cit. l. Tandem unde probabitur juramenta sustinere posse promissionem, quæ in se & vi propria non subsistat; seu dari promissionem, quæ obligationem à solo juramento tanquam *radice* accipiat? Semper enim (ut supra §. 8. dictum est) dum juramus, supponimus aliquid, quo præstari neglecto divinam vindictam in nos deposcimus. Quod ineptum esset, nisi illicitum foret, non implere id, quod simpliciter & sine juramento promitteretur. Et sane si juramento, quâ tali, vis in est sustinendi invalidam promissionem cui accessit, nihil causæ est, cur circa actus alios invalidos, & qui per leges Naturales non subsistunt, Jusjurandum idem operari non possit. Nec apparet, cur heic saltem non expiret obligatio, quæ alioquin sanè cessat, quotescunque in eo, cui promittitur, vitium est, quo minus is promissum acceptare valeat. Nimirum ubique distingvas licet inter promissionem simplicem & juratam, nemo tamen dixerit, si juratò promississes innocentem occidere, validam esse promissionem ideò, quod sit jurata. Quin & fatentur, non teneri, qui vi coactus latronibus silentium juratò promississet, quod illicitum sit de *imminente periculo non admonere proximum, & culpa non careat, qui scit & non prohibet, cum prohibere possit.* Atqui
B quem-